

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Methodus S. Ignatii De Loyola Ducens Animam ad
Perfectionem per Exercitia Spiritualia**

Vatier, Antoine

Dilingæ, 1689

II. De peccatis propriis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60263](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60263)

refractarius uterque, vetita comestione violarunt. Unde factâ Divinæ Gratiæ jacturâ, & sibi & omni posteritati noxiâ, ejecti sunt e Paradiso, & omni generi calamitatum subiecti, quas miseri hodiè que experimur, & plangimus.

III. PUNCTUM. Multi post ingentes à Divina manu acceptos favores, ut hi post non darentur, socordiâ suâ effecerunt, atque exitio suo fecerunt initium, ut tandem penitentiæ salutis suæ jacturam fecerint. Quanti sunt in inferno, qui vindices illos ignes tot peccatorum non sunt meriti, quot ego &c.

Colloquium cum Christo Crucifixo, exhibendo illi tam beneficia, quæ accepi, quam errores meos, quibus ingratus offendi tantum Redemptorem, spondendo item emendationem, & flagitando Divinam ipsius operam.

Observanda.

Pro Meditatione de Peccatis propriis. Quamvis is, qui facit exercitia, in vita jam profectum aliquem fecerit, & tanquam qui longò jam tempore vixerit, non raro ritualibus his exercitationibus animum crebrius luerit, consultum tamen nihilominus videtur.

ut in Meditatione de Peccatis proprijs tantisper
immoretur; dum consideret, quibus in rebus
erraverit, antequam se DEO plenè commi-
sisset. Satis ego quidem intelligo, Religio-
sum ejusmodi animum ita nunc esse compa-
ratum, ut remotissimus sit ab omni eo, quod
à DEO posset avertere, & quòd, si quid erra-
tum subinde fuit, integerrimè jam nunc illud
expiatum sit; quòd denique necesse nullò mo-
dò sit, tantum huic negotio temporis impendi,
quantum opus esset insumi, si mens à noxio
ad terrena affectu nondum esset libera. at non
idcirco suaserim, omnem de Peccatis ejusmo-
di cogitationem ut deponas. Solum ut con-
fusò quodam modò, indigestò quasi cumulò
quodam omnia ut consideres, auctor sum*, si
accuratior singulorum expensio obesset ali-
pem. quid.

Sanè quidem Divinus ipse Spiritus ita nos
edocet, ne sine metu omnino simus de propi-
riato Peccato, & Regius Propheta suo nos ex-
emplo instruit, plecti adhuc debere etiam con-
donatas jam offensas, & sanctam ejusmodi con-
querere se vindictam ad ipsam usque mortem per-
raturare, & hanc Regis optimi doctrinam ex ce-
lebrioribus sanctis non pauci studiosè sectati
vident. Adde, quòd ea sit trium ad Perfectio-

nem viarum ratio, ut Purgativam ab Illuminativa & Unitiva planè separari non sit integrum, cum nulla sit anima, quamdiu in hoc quidem Mundo degimus, quæ tantum in sui cum DEO conjunctione profecerit, ut in ipsa actuali nostra fra cum DEO unione ejusmodi favores divinitus non recipiat, qui ad purgandam animam pertinent: ita nimirum DEO se nobis communicante, ut, cum unitur nobis, purget eam cui unitur, mentem; & cum nos purgat, unitur ei, quam purgat, menti. Et quis tantus est, qui persuadere sibi audeat, se ad illud virtutis altissimæ fastigium jam evasisse, ex quo in peccatorum suorum tetram illam Abyssum descendere non sit opus: maxime cum illud S. Theresiæ negligere non vellet, in arctissima cum DEO unione locum peccatis suis in inferno paratum se cognovisse.

Tertia Veritas.

Explicata in Meditatione de Peccatis proprijs, & in Meditatione de inferno.

Periculosissimè obnoxium me feci infelicissimi, quæ infinità quadam malorum serie succumbibilis est.

Primum punctum Meditationis de Peccatis proprijs graviores illas offensas, quibus DEUS

offendimus, nobis exhibet. In reliquis pun-
ctis ipsam ejusmodi delictorum atrocitatem
licebit intueri. Secundum enim errores illos
nostros infinitis DEI Perfectionibus opponit,
& ostendit, quantum supremo, quod DEUS
in nos habet, Dominio adversentur. Ter-
tium cum infinita Dei Majestate, quam of-
fendimus, nihilum a lud tenuissimum naturæ
nostræ componit. Postremum denique docet,
etiam Creaturas, quotquot illæ sunt, Peccatis
nostris offensas esse. Unde concluditur Pecca-
torum enormitas quædam intolerabilis; ut-
pote quæ fiunt ab homine, quò vilius & abje-
ctius nihil est, & infinitis DEI perfectionibus,
atque unà cum istis, ipsis etiam creaturis infe-
sta & adversa sunt. Et si quidem Peccata, quæ
patravimus, lethifera sunt, manifestum est,
quòd infelicissimè æternæ damnationis pericu-
lo nos exposuerimus: cum unicum ejusmodi
delictum, sufficiens DEO causa sit, ad æternos
ignes nos damnandi. Quòd si verò tantis mu-
niti sumus à DEO præsidijs, ut gravius con-
tra illum nihil deliquerimus; at certè leviora
non deerunt, quorum deliberatâ mente com-
missorum testis conscientia nos accusabit. Et
neque tunc dubio locus esse potest, quin peri-
culum idcirco adierimus, infelicitatis planè
for-

formidandæ, cum veniale etiam Peccatum factum ex animi ignava inconstantia contra Divinos illos instinctus, quibus vitare illa peccabimur, mereatur, ut subtrahat DEUS benevolentiam illam manum suam, & sistat abundantiam gratiarum suarum fluxum; unde nihil proclivius, quam ut desituti tantis præsidij in mortale aliquod Peccatum prolabamur.

Meditationis ergo de Peccatis proprijs beneficium manifestum fit, quod, vel peccatum graviter, aeternæ damnationis incurramus periculum, vel in illud saltem periculum incidimus peccandi graviter, & illud experiri supplicium, quod merentur, qui mentes præsentissimâ offendunt DEUM. Et quoniam sunt rarissimi, qui hauritam in lavacro Regenerationis gratiam nunquam deinceps amiserunt, candidissimæ semper integritatis cultores, ideo, dicamus, convinci nos Meditationis hujus operâ, quod periculo nos aeterni supplicij certissimo toties exposuerimus, quoties committimus Peccata, in quorum ultionem ultor DEUS tot alios, probioresque nobis, aeternis ignibus addixit. Innocentiores si qui sunt, animi, illud ex hac Meditatione colligent, non obscure se de salute sua esse fuisse periclitatos, quoties, etiam levibus

taxat errando, irritarunt contra se DEUM, ad subtrahendas Auxiliatrices Gratias, quibus destituti, in illa tandem ruerent, quæ Vindex DEI Justitia in tot alijs tam acerbè castigavit.

Meditatio de Inferno, quæ infinitam tormentorum, quibus damnati cruciantur, atrocitatem ponit ob oculos, fateri nos cogit, calamitates illas, quarum manifesto periculo scelesti illa vivendi ratio nos fecit obnoxios, nulla cogitatione satis posse comprehendi; quandoquidem pænæ illæ, quas incurrissemus indubiè, nisi magna DEI nostri Misericordia nos exemisset miseros, ita quoad affligendi violentiam universales sunt, ut nulla damnati pars sit, quæ à tormento suo sit eximia; ita sunt acerbæ, ut quietis & solatij admittant nihil; ita demum sunt æternùm duraturæ, ut interrumpi ne ad momentum quidem possint.

Meditatio

De Peccatis proprijs.

Oratio preparatoria consueta.

I. PRÆLUDIUM. Intuere animam tuam, tot veluti catenis oneratam, tot ulceribus fædissimis per omnes facultates suas, quot Peccatis obstitam.

I 4

II.

II. PRÆLUDIUM. Pete gratiam, ut intelligas, quantum adiēris salutis tuæ periculum, cum peccāsti, ut vitam, malè hæcenus institutam, dolore serio possis emendare.

I. PUNCTUM.

Quanam fuerint anteaactæ Vitæ
nostræ Peccata ?

Consideranda.

Repetam memoriâ vitam ad hoc usque momentum anteaactam omnem. Et imprimis quosdam errores illos considerandos mihi sumam, quos, cum immoderatiùs, nec ad Rationis & normam viverem, commisi. Deinde quæ vivendi rationem jam nunc sequar, studebo intelligere, & unô velut obtutu intuebor, quæ cogitare mens soleat, quid loqui, quid præcipuè allubescat, quid desideret voluntas, quânam re gaudeat, quid metuat, quô affligitur, quid negotij tandem sit, cui plurimè expendatur temporis. Singillatim autem penitiùs dispiciam, 1. Quem modum obtemperem agendi cum Domino DEO meo, cum per omnia Religionis officia, quæ sunt Sanctissimum Missæ Sacrificium, Horæ Canonica, Meditatio, Examen, Lectio &c. 2. Quæ

cura sit Religiosorum Votorum, Paupertatis, Castitatis & Obedientiæ, quam Superioribus & Legibus meis debeo. 3. Quò studiò Virtutes Statui meo proprias confecter. 4. Quæ sit ratio agendi cum Proximo, idque tum affectum animi, tum mores etiam ipsos, & quæ extrinsecus apparet affabilitatem considerando, cum qua, quæ salutis ejus sunt idonea, obeo. 5. Quid de corporis curâ sit; ubi considerata, quæ ad victum, vestitum, quietem, laborem, & ultroneas afflictiones pertinent.

Affectus.

1. Detestari miserabilem, quam deprehendam, vivendi rationem: & illa inprimis, quibus impudentius Divina Majestas offenditur. 2. Deplorare infelicissimum torporem meum, quò in periculum tam formidabile cum ultro me præcipitâsem, nondum tamen sensi, quo in statu res meæ versarentur. 3. Damnare execrabilem vitæ meæ cæcitatem, tam contrariam sanctissimæ DEI voluntati, & fini, ad quem creatus sum, beatissimo. Ad hoc ergo, mi Bone DEVS, tanta Gratiarum tuarum mihi misero affluxit copia, ut tam legniter servirem Tibi, quin adeo, ut offenderem toties, & modis tam enormibus Majestatem tuam! 4. Desiderium placandi offensum Cratorem meum

secundum sanctissimam ipsius voluntatem.
 Noli, o mi DEVS, noli, obsecro, auxiliari
 ces gratias tuas subtrahere misero; neque per
 mitte unquam, ut animum ego serviendi Te
 perdam aliquando, tot peccatorum terribili
 normi numero. Hoc potius clementissimè
 largire, ut ex fœdissima tot criminum congerie
 horrere inprimis discam malum illud abomi-
 nabile, cui idcirco factus sum obnoxius; tu
 dolorem concipere, pro eo, ac par est, serium
 efficacem, quòd impudens tantæ Majestatis
 pllicere non erubuerim: discam & perpetua
 recundiæ ex tanto tam gravium peccatorum
 numero argumentum accipere, & Creatorem
 tandem omnibus animi demissione profusa
 sima me submittere, mentemque spe Divina
 Misericordiæ vivacissimâ erigere.

*Consultum erit in hoc puncto tres illos,
 quatuor precipuos fontes accuratiùs inquie-
 re, & observare, unde dimanet, quid
 contra integræ Virtutis leges etiamnum pro-
 doque peccas.*

II. PUNCTUM.

Peccatorum gravitas ex eo nascitur
 quòd contra DEVM fiant.

Consideranda.

Quotquot hætenus admisi noxas, omnes

sunt indolis, ut Infinitæ DEI Majestati, Perfectioni & Excellentiæ, omni Honore & Reverentia dignæ, adversentur. Sunt enim contrariæ immensæ illius Bonitati, ineffabili item Charitati, quâ ab æterno me dilexit, & favoribus munivit, majoribus omni æstimatione, & dignis idcirco, quibus amorem ego omnem, quantus in facultatibus meis esse potest, rependam, & in exhauriendis, quæ Divinæ Voluntati cognoscam esse placita, Vitam omnem, meque, quantus quantus sum, totum consummem. Peccavi insuper in summam DEI Sapientiam, quæ finem mihi statuit præstantissimum, & Medijs munivit efficacissimis, hoc unum à me exigens, ne alium aliquando ad finem tenderem, quàm ad eum, ob quem creatus sum, neque de aliis ad finem hunc Medijs circumspicerem, quàm quæ ex DEI mei percepissem Munificentia; de reliquo omnia Creatoris mei, Optimi, Maximi permitterem arbitrio & prudentiæ. Offendi liberalitatem DEI nostri ferè prodigam, quæ id pro merito suo à me expectat, ut ad opes illas æternas, quas promittit, studiosè omnino curem per Vitæ hujus difficultates eluctari. Egi contra Sanctissimam illam Dei nostri Justitiam, quæ severè, pro eo, ac par est, prohibet res caducas cum æternis, finita cum in-

fini-

finitis, & Creaturam denique cum Creatori
comparari; & severius adhuc vetat, DEO, eo
jus toti sumus, relictò, amores nostros terrenis
vanitatibus consecrare. Sic ergo dum multis
aliis Infinitæ Majestatis Perfectionibus adve-
satus sum, ita totidem etiam debita neglexi, quæ
jure quodam justissimo & æquissimo ipsi
adeo Naturæ, Creatori obstrictum me tene-
licet imperium ab eo nullum accepissem, ab-
nendi ab ijs, quæ contra Divinam ejus
luntatem designare hæcenus ausus sum. Sed
quod magis me percellere debet: Peccata me-
reum me constituunt violati Supremi Domini-
nij, quò Divina Majestas in omnia, quæ or-
complectitur, plenissimo jure utitur, adeo
exigere à me potest, quidquid Divino
arbitratui videbitur, datis hunc in finem, quæ
& quantæcunque placebunt, legibus. Hæc
ergo rerum omnium Dominatrix Majestas, quæ
ea omnia vetuerit, quibus ego rebellis im-
tentes affectus meos addixi, causam hoc
jam habuit æquissimam, me obligandi ad
tinendos refractarios appetitus, quamvis
nulla accessisset. Quàm ergo abominabilia
peccatorum meorum malitia, quæ uno
ictu tot DEI mei jura, & hoc præsertim
mum, cæteris omnibus augustius, vobis

Agnosco sanè infinitam quodam modo improbitatem meam esse, siquidem ad infinitam Divini contra me Juris Amplitudinem eam libebit metiri.

Affectus.

1. Expendam, quid futurum de me fuisset, si DEVS justissimarum Legum suarum sacrilegum contemptum vindicare, & me pro meritis plectere voluisset. 2. Reparabo pro virili mea parte, quam toties veluti ludibrio habui, DEI mei honorem; neque ullam esse partiar perfectionum ejus, cujus offensæ veniam mihi non studeam deprecari. Ita enim omnes percurram, ut de singulis, ausu nefario contemptis, ingenuè reum me fatear; detestabor autem errorem meum postea, & ardens emendationis seriæ desiderium, firmissimùmque decretum DEO supplex offeram, utique futurum efficac, si adjutrice gratia sua adesse dignabitur reduci. 3. Fatebor, & agnoscam penitus, plenam mei, quam Divinis imperiis debeo, subjectionem. 4. Vah impudentem rebellis mancipij stultitiam! 5. Ecquid est supplicij, quod non commeritus sim miser? 6. Cautigabo igitur errores meos servitute, ad quam jam nunc me offero, integerrimâ, siquidem Divinam è Cælo opem dabitur impetrare.

III. PUN-

III. PUNCTUM.

Peccantis hominis vilitas auget offensa gravitatem.

Consideranda.

Ecquid tandem sum ego, collatus cum Deo quem offendi toties: si cum tota reliqua humana massa comparer, nihil sum. Quid valeat illa hominum, quanta quanta esse potest Respublica, si cum Angelis, & omni reliqua Beatarum mentium choro componatur: & tota celestis Aula cum omni illo ornamentorum apparatu, quo æternum fulgebit conspectu, quid erit, si cum illa comparetur pulchritudine, quâ vestire illam poterat, si voluisset DEVS? Collige tandem omnes, quæ usque ab artifice DEI manu fieri possunt, Creaturarum ditatas perfectionum suarum thesauris largientibus, & nihil adhuc cogitasti, si ad infinitam Creatoris nostri perfectionem, omni comparatione superiorem, illas volueris componere. Jam ad meipsum denique redux, quotus ego sum igitur, disquiram, tantæ DEI Majestati comparatus: Creatura nempe infirma & miserabilis, plena defectibus ejusmodi, quos à DEI mei summa Majestate Divinæ opum vis infinita procul facit exulare. Et hic

nimirum est, quòd sicut à benefica ejus manu non nisi optima possunt expectari, ita à me non nisi sordes, & pestilens quædam sanies profuat.

Affectus.

1. Execrabilis superbia, impudentia & temeritas vilissimi terræ filij, qui rebellis tantæ Majestati ausus est se opponere! 2. Pete veniam tam enormis impudentiæ, & agnosce supplicium, quò digna est, & periculum, in quod conjecit improvidum. 3. Promitte debitam immensæ Majestati Reverentiam, æternùm observandam. 4. Sentire stude de teipso, quàm potes vilissimè; proscribere omnem ex animo de commodis tuis solitudinem, eamque in id unum totam converte, ut pro eo, ac justum est, Creatori tuo servias.

IV. PUNCTUM.

Qui DEVM offendit, offendit
& Creaturas.

Consideranda.

Toties Creaturas offendi, quoties in Factorem sui injuriosus. Inprimis enim mihi nocui, cum obnoxium me feci jacturæ felicitatis meæ, & æternæ Mortis mancipium. Abusus sum turpissimè facultatibus Animæ meæ, & omni illa

illa DEI mecum agentis virtute, ad hoc mihi concessâ, ut promovendo Divino Honori servirem. Offendi quidquid est porrò Creaturarum, cum illud negligerem implere, quod ad me iuste à me exegerant, cumque uterer illis contra jus illud suum, cautum æternis Legibus, nisi ad augendam Creatoris sui gloriam. Peccavi denique contra ipsarum rerum omnium Creatorem, ita usus rebus artificie ejusdem dextrâ paratis, ut beneficiam etiam ipsa in instrumenta converterem, quibus offenderem liberalissimam ejus voluntatem: sed & hoc injuriæ contra DEVM me quoties admisi, ut torporem ad Divina illius quæ animo identidem suggestit, imperia & consilia, eisque stupidum, & velut sine sensu peritus opponerem, nihil interea remittens à peccandi turpissima consuetudine, quidquid futurum cælitus allaberetur?

Affectus.

I. Inaudita enimverò immanitas! ventura intolerabilis! cui unquam delectabile sum est dilaniare & torquere pectus illud, à lactatum se fuisse meminit? Quis adeo futurus barus, ut illum animitus non diligeret, à non aliud in se novit profectum, quam longam beneficiorum seriem? Atqui ego, prò deo

ego mi DEVS, ego barbarus, ego immanis
ille latro sum. 2. ô Cælum, ô Astra, ô Ele-
menta &c. ut quid furore vos iustissimo non
armatis in tot scelerum, quibus & vos, & Crea-
torem vestrum irritavi, meritissimam ultionem!
3. Et quis vos, devoti Stygijs tormentis spiri-
tus, & vos damnatae aeternis ignibus impiorum
mentes, quis tenuit, ne unà vobiscum eadem
me infelicitas involveret, postquam &c.? 4.
Vos autem, ô Angeli Pacis, & vos aeternum
beatae Piorum animæ, quo horrore intueri saepe
cogebamini tot rebellis mancipij facinora? Ah
ut afflixerim ego vos, quando &c.! Quis ju-
stissimam indignationem vestram continuit,
quæ in vindictam contra me severissimam jam
excanduit, cum &c.? Ut quid non ex rerum me
numero eliminâstis inutile universo mon-
strum? Quomodo sustinere tamdiu, & novis
etiâ favoribus atigere potuistis impudentem?
Ah mutate tandem cor meum! ita vos, per
quidquid estis exorabiles, obsecro, & tale, ut
fiat, date, quale pridem, ut esset, decuit, ut a-
mans unice DEUM suum, & suam illi, quam
debet, aliquando det gloriam, & vos, sociatô
vobiscum sanctissimi affectûs studio recreet.

In Colloquio laudabo infinitam DE I mei
misericordiam, qui tamdiu me clementissimè
K
fusti.

sustinuit. Statuam deinde emendare, quidquid erratum est, opitulante, quam cælitus expecto, gratiâ, & servire DEO pro tantæ Bonitatis, quam mecum exercere voluit, meritis. Hoc nimirum agam, ut vitam omnem Divinæ ipsius Gloriæ sincerissimè impendam; vitam scilicet illam, quam benignissimè mihi donat, post tot peccata, quibus irritatam toties memini Vincem DEI mei Justitiam, ut pridem ad æternum me ignes ablegaret.

Compendium Meditationis

De peccatis propriis.

Oratio præparatoria.

I. PRÆLUDIUM. Intueri animam meam oneratâ peccatis suis, quasi totidem catenis vulneratas facultates ejus turpissimis ulceribus.

II. PRÆLUDIUM. Petenda à DEO gratia cognoscendi, quàm gravi me periculo exposuim, & concipiendi dolorem acerbissimum omnibus peccatis meis.

I. PUNCTUM. Relegam cogitando vitam meam omnem, quam ad hoc usque momentum exegi: detinebo me autem diutius postremis ejusdem annis, atque illic disquisitè, quænam fuerint desideria mea, diligentiam spirituales occupationes meas, quæ votorum habita ratio, quale car-

sum Virtutum studium, quis conversandi cum proximo modus, quæ Officij mei cura: &c.

II. PUNCTUM. Peccata mea omnia infinitate DEI mei Majestati sunt contraria, offendunt ejusdem Sanctitatem, Bonitatem, Sapientiam, Liberalitatem tam promptam ad remunerationem Virtutis, Justitiam tam severam contemptus sui vindicem, & longam illam Divinarum Perfectionum seriem, quæ ad alia omnia, quàm quæ egi, me obligaverant. Lædunt denique peccata etiam supremum illud DEI in me Dominium, potestatem habentis plenissimam imperandi & prohibendi, quæ placent, atque cotidem quasi perduellionibus te implicas, quos Divinam Legem delictis violas.

III. PUNCTUM. Nihil sum, nec amplius aliquid, si cum DEO meo comparet. Infinitis enim spatiis, tum à singulis, tum ab omnibus Divinis ejus Perfectionibus submotus sum.

IV. PUNCTUM. Offenso Creatore rerum omnium, neque creaturis peperi: abusus enim illis sum, contra quàm vellent, atq; ita tum ipsis, tum mihi præsertim ipsi, grandem intuli injuriã.

In colloquio laudanda Divina Misericordia, quæ ad hanc usque diem tam mansuetè me toleravit. Statuendum deinde de emendatione seria, opitulante DEI Gratiã.